

[Jønson.]

synes jeg, vi har. Og efter hvad man kan se, er England gaaet frem paa det Omraade, og den konservative Regering, England har nu, støtter denne Udvikling, og jeg tror, den Dag vil komme, da vi i dette Land, som har en kolossal Produktion af Landbrugsprodukter, vil komme til at staa over for dette: Hvor skal vi blive af med vore Varer? Man har ofte talt om, at vi her i Landet betaler for lidt for Fødemidlerne, vi skulde betale mere, saa vilde Landbruget blive rentabelt. Er det ikke en 15—20 pCt., vi forbruger af vore Landbrugsprodukter? Vilde det komme til at øve nogen videre Indflydelse paa den kolossale Gældsbyrde, vort Land har? Nej, jeg kan ikke se det.

Men naar vi skal tale om Gæld, kunde vi jo passende tage Industri, Haandværk og Handel, vi kunde ogsaa tage selve Staten og vore Kommuner, de har jo snart Gæld alle sammen; der er de saakaldte Værdipapirer, som har Værdi, hvis de kan indløses, ellers ikke. Nej, det, at vi giver Tilladelse til, at enkelte Mennesker kan købe for saa og saa mange Tusind Kroner Aktier i en Forretning, hvor der kun bruges nogle ganske faa Arbejdere, kan faa Lov at tage Udbyttet af de moderne Maskiner, som Teknikken har frembragt i de senere Aar, maa enhver kunne forstaa kan ikke holde i Længden. Vi Medborgere kan simpelt hen ikke skaffe de Penge, som vi skal bruge til Hjælp til de Mennesker, der bukker under i Kampen.

Man kan saa let sige, at det er Socialisme, og der har været talt om, har jeg hørt, at det er Socialisering, Regeringen prøver at indføre i Landbruget. Jeg tror, Landbruget vilde være godt tjent med, om man kunde faa en Socialisering og en Organisation paa anden Maade, end man nu har i Landbruget. Den Dag vil nok komme, da man, ligegyldigt hvad Parti man tilhører, maa erkende, at Udviklingen er der ingen Rigsdag der kan standse, dertil strækker vor Magt ikke. Men vi kan hjælpe paa det, og naar vi nu i dette lille Land er oppe paa et Beløb paa 131 Mill. Kr. til Forsørgelse af Mennesker, som ikke kan klare sig selv, saa, siger jeg, er vi langt ude, saa langt ude, at man kunde kræve, at alle Partiets Medlemmer var klar paa det.

Jeg er jo en af dem, der har udtalt sig om den Sag, mange tænker maaske ikke videre over disse Problemer, tager det, som det kommer, og tænker: Ja, der kommer jo en ny Dag i Morgen — og saa gaar det videre med det. Men jeg vil henstille til

ærede Medlemmer at tage under Overvejelse, om den Politik, som vi har ført hidtil, er tidssvarende, om vore Medmennesker kan være tjent dermed. Det ærede Medlem Hr. Holstein stod jo her og holdt en lang Tale om Militærvæsen o. s. v., om nye Kompagnier og alt dette her uden at tage tilstrækkeligt Hensyn til, at der kan svæve Maskiner oppe i Luften, som med et Par Bomber kan sprænge hele Kompagnier i Luften. Det er ogsaa Ting, man skal tænke paa, det er ogsaa den nye Udvikling.

Naar jeg har været ude omkring og talt med Folk om det — om det saa har været en Gaardejer —, saa har de modtaget mig meget elskværdigt —, ja nogle Steder har de villet klø mig, men det er noget, der kommer af sig selv. Men naar f. Eks. en stor Proprietær siger, at det rager hverken mig eller mit Parti, at han har bygget for 100 000 paa sin Gaard, saa svarer jeg, at det gør det naturligvis ikke, hvis han selv kan betale Renter og Afdrag af de 100 000 Kr., men kan han ikke det og forlanger, at andre Mennesker skal betale det, ja, saa kommer det os ved i allerhøjeste Grad.

Chr. Ernst Christensen: Fra forskellige Sider er der under Finanslovedebatten fremsat Udtalelser om de økonomiske Forhold, derunder ogsaa, at Landbruget er i Fremgang, og dette kan glædeligvis bekræftes ogsaa for Sønderjyllands Vedkommende, hvor Landbruget har været trykket af Overgangstidens Vanskeligheder i højere Grad end i det øvrige Land, og hvor Gældsbyrden er større. Ved Lov om Lempelser for visse Laan til sønderjyske Landbrugere, Haandværkere, handlende og Fiskere har man fra Regeringens og Rigsdagens Side søgt at komme de vanskeligst stillede til Hjælp, og efter at det nedsatte Udvalg har paabegyndt sit Arbejde, ser man Omridsene for denne Hjælp.

Vi fra vor Side havde ønsket at gribe dybere ned i Gældsmassen. Vi naaede under Forhandlingerne et godt Stykke frem — det maa erkendes —, men vi naaede ikke saa langt, som vi ansaa og anser for nødvendigt. Det viser sig, at Grundlaget for Lempelserne, den saakaldte Panteværdi, der i Regelen ligger noget over Ejendoms-skyldværdien, bevirker, at Lempelserne falder uensartet i de forskellige Egne af Landet, saaledes at Egne med forholdsvis høj Ejendomsskyld faar mindre Lempelser end Egne, hvor Ejendomsskylden ligger forholdsvis lavt — dette vil især virke til Skade for Sønderborg Amt og vel ogsaa for andre Egne af Sønderjylland. Hvis man anlægger Hypo-